

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תרנט
ערב ש"ק פ' צו, שבת הגדול,
ה'תשפ"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ו שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי שיחי' שגלוב
לרגל יום ההולדת שלו לאויוש"ט,

ביום הבהיר - י"א ניסן ה'תשפ"ו

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י אחיו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3

דבר מלכות

מדת האמונה והבטחון של בני"ב בשורת הגאולה / משיחת י"א יסן התשל"ז

7

זמן הגאולה

היום ממש כל העולם מוכן לגאולה / הזמן הנוכחי באור הגאולה

12

ניצוצות של משיח

אם הדבר הי' נוגע הי' משיח כבר בא אתמול / קטעי שיחות קצרים ופתגמים בעניני משיח

13

המעשה הוא העיקר

לפרסם שנמצאים ב"עת קץ" / הוראות למעשה בפועל

14

כתב-יד-קודש

לנצל את יום ההולדת / צילום מהגהת כ"ק אדיש על הצעה שפרסם צא"ח המרכזית בשנת התשמ"ח

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש
 לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו
 וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא.
 ישראל רחמים בן חיה מושקא, מענדל בן חיה מושקא, ושמואל מאיר בן חיה מושקא שיחיו
 ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו
 לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזגתו רייזל פרומא בת חי' רחל שיחיו

א פארשלאג פון ליוכאוויטשער רבי'ן שליט"א

אונזערע הייליקע חו"ל זאגן, אז אינ'ם יום הולדת פון א מענטשן איז 'מולד גובר',
 אין דעם געבורטסטאג האט יעדער מאן און פרוי די מעגלעכקייט און די געלעגענהייט צו
 דערגרייכן דאס, וואס ער האט נישט אין די אנדערע טעג פון יאר.
 און דער געבורטסטאג איז גלייכער און א גלייכער טאג און דעריבער איז א שאד
 פארנאכטלעסיגן אזא געלעגענהייט. דער יום הולדת דארף אפגעצייכנט ווערן אויף א
 געהעריגן אופן.

270102 /

דער יום הולדת פון א אידן איז א גאר וויכטיגע געשעעניש. דער געבורטסטאג איז
 דער טאג, וואס דערמאנט אויף דעם מאמענט ווען דער איד איז דערשינען אויף דער
 וועלט. עס איז דער טאג ווען די נשמה איז אראפגעקומען פון די סאמע העכסטע הייכקייטן
 מיט דער ספעציעלער מיטל דורכצופירן די שליחות פון השי"ת פון אויבוערן אויף דער
 וועלט א דירה, א גוינקעלע. פאר דעם אויבערשטן און דורך דעם צוצוקעמען צו דעם ציל
 פון באשאף דורך פארמיליטען דעם ווילן און די שטרעבונג פון השי"ת און ער זאל האבן
 א דירה אויף דער וועלט. (צ"ע) (צ"ע)
 דעריבער איז איד פארמיליטען פון אידע הייזט געווען א מנהג צווישן פארשידענע קרייזן
 אידן אפצו צייכענען דעם געבורטסטאג פון איד.

אויבוערן
וואס
כ"ה

מען פלעגט אין דעם טאג אפגעבן א שבת והודי' צום באשעפער, וואס ער האט
 מוכה געווען דעם איד מיט דער דאווערן שליחות פון אויפשטעלען א דירה פאר השם
 יתברך אויף דער וועלט.

מען פלעגט אפצו ארטונגן דעם יום הולדת אויף צו מאכן א השבת הנמש, זיך
 אפגעבן א רעכענונג וואו מען האלט מיט דערפילן די שליחות, וואס מען האט שוין
 אפגעטאן און וואס מען דארף נאך דערגרייכן. ביים מאכן א השבת הנמש פלעגט דער בעל
 שמחה אננעמען ספעציעלע באשלוסן ווי און ווען ער וועט דערפילן די אויפגאבן און
 פליכטן וואס ליגן אויף אים במשך פון דעם קומענדיגן יאר. מען פלעגט אננעמען מעסטע
 החלטות וועגן פארשטארקן די שיעורים אין לערנען תורה און דאס מקיים זיין פון מצוות.
 מען פלעגט אננעמען רעזאלייעס וועגען פארבעסערן די פערזענלעכע מערכה אויף דעם
 געביט פון שמירת התורה והמצוות און די ארבעט פון חיזוק היהדות. די דאווענע החלטות
 טובות זענען געווען אין די ראמען פון "מולד גובר" אין געבורטסטאג.

פולק

ווען מען פלעגט אפצייכענען דעם יום הולדת פלעגט מען קענען זיין ווען און דער
 בעל שמחה ווידמעט מער צייט צו לימוד התורה, גיט מער צדקה און און/מהדר אין אלע
 אנדערע ענינים.

741

אָננעמען באַשלוסען וועגען פאַרבעסערן די פערזענלעכע מערכה אויף דעם געביט פון
 שמירת התורה והמצוות און די ארבעט פון חיזוק היהדות. די דאָזיגע החלטות טובות זענען
 געווען אין די ראמען און כוחות פון "מולד גובר" אין געבורטסטאָג.

ווען מען פלעגט אפצייכענען דעם יום הולדת פלעגט מען קענען דערנאָך זעען אַז דער
 בעל שמחה ווידמעט מער צייט צו לימוד התורה, גיט מער צדקה און איז מער מהדר אין
 אלע אנדערע ענינים.

לנצל את יום ההולדת

בקשר עם יום הבהיר י"א בניסן, תחילת שנת המאה עשרים וחמש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, מובא בזה צילום (מוקטן) מהגהת הרבי מלך המשיח על "הצעה מכ"ק אדמו"ר מליובאוויטש" שי"ל מטעם צא"ח המרכזית בקשר עם "מבצע יום הולדת", המבוססת ע"פ שיחת יום ב', כ"ה אדר ה'תשמ"ח – יום הולדת הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא נ"ע זי"ע

בסוף עמוד 11 הבאנו תרגום חפשי של חלק מהצילום ללשון הקודש

פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

אונזערע הייליקע חז"ל זאָגן, אז אינ'ם יום הולדת פון אַ מענטשן איז "מזלו גובר", אין דעם געבורטסטאָג האָט יעדער מאָן און פרוי די מעגלעכקייט און די געלעגענהייט צו דערגרייכן דאָס, וואָס ער האָט ניט אין די אַנדערע טעג פון יאָר.

די געבורט בריינגט זיין מציאות (זיין), און דעריבער איז דעם געבורטסטאָג דער וויכטיגסטער טאָג און אַ גליקליכער טאָג און דעריבער איז אַ גרויסער שאַד פאַרנאכטלעסיגן אַזא געלעגנהייט. דער יום הולדת דאַרף אָפגעצייכנט ווערן אויף אַ געהעריגן אופן.

דער יום הולדת פון אַ אידן איז אַ גאָר וויכטיגע געשעעניש. דער געבורטסטאָג איז דער טאָג, וואָס דערמאָנט אויף דעם מאָמענט ווען דער איד איז דערשינען אויף דער וועלט, עס איז דער טאָג ווען די נשמה איז אַראָפגעקומען פון די סאַמע העכסטע הויכקייטן מיט דער ספעציפישער אויפגאַבע דורכצופירן די שליחות פון השי"ת פון אויפבויען אויף דער וועלט אַ דירה, אַ וואָהנונג, כביכול, פאַר דעם אויבערשטן און דורך דעם צוצוקומען צו דעם ציל פון באַשאַפן דורך ערפילען דעם ווילן און די שטרעבונג כביכול פון השי"ת אַז ער זאָל האָבן אַ דירה אין דער וועלט.

דעריבער איז געווען אַ מנהג צווישן פאַרשידענע קרייזן אידן אָפצוצייכענען דעם געבורטסטאָג.

מען פלעגט אין דעם טאָג אָפגעבן אַ שבח והודי' צום באַשעפער, וואָס ער האָט מזכה געווען דעם איד מיט דער דאָזיגער שליחות פון אויפשטעלען אַ דירה פאַר השם יתברך אויף דער וועלט.

מען פלעגט אויסנוצן דעם יום הולדת אויף צו מאַכן אַ חשבון הנפש, זיך אפגעבן אַ רעכענונג וואו מען האָלט מיט דערפילן די שליחות, וואָס מען האט שוין אָפגעטאָן און וואָס מען דאַרף נאָך דערגרייכן. ביים מאַכן אַ חשבון הנפש פלעגט דער בעל שמחה אָננעמען ספעציפישע באַשלוטן ווי און ווען ער וועט דערפילן די אויפגאַבן און פליכטן וואָס ליגן אויף אים במשך פון דעם קומענדן יאָר. מען פלעגט אָננעמען פעסטע החלטות וועגן פאַרשטאַרן די שיעורים אין לערנען תורה און דאָס מקיים זיין פון מצוות, מען פלעגט

מדת האמונה והבטחון של בני"י בבשורת הגאולה

הבטחון והוודאות של בני ישראל בקיום דבריו של הקב"ה בדיוק כפי שנתבשרו ע"י משה רבינו הי' בתוקף כל-כך עד שמצדם הענין כבר נפעל לגמרי • תורת אמת דורשת ממנו שיהי' בשמחה של "חודש הגאולה" בדיוק כמו שכבר נגאל, וככל דרישות התורה דורשים ממנו שלא יעמיד פנים כאילו הוא שמח שמחה שאינה אמיתית • אומרים ליהודי שעליו להתנהג בחירות אמיתית, בדיוק כמו שכבר נתבצעה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו • משיחת י"א ניסן ה'תשל"ו - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. נמצאים אנו בחודש ניסן, הנקרא "חודש הגאולה".

מתי החל חודש ניסן להיות "חודש הגאולה"? הנה כתוב במדרש¹ "כשבחר ביעקב ובניו קבע בו ר"ח של גאולה": הקב"ה ברא את העולם באופן כזה ש"קבע בו" - הוא ייסד בו סדרים שונים, וביניהם גם את ענין החדשים; "וכשבחר ביעקב ובניו" מכל האומות, "קבע בו ר"ח של גאולה" שנאמר "החודש הזה לכם"² - חודש ניסן; ואם-כן, ענין זה - "כשבחר ביעקב ובניו קבע בו ר"ח של גאולה", ו"החודש הזה לכם" - הרי נאמר עוד לפני מתן-תורה, כאשר בני ישראל עדיין היו במצרים.

ב. נשאלת השאלה: גלות מצרים היתה הקשה ביותר מכל הגלויות, עד-כדי-כך שהתורה אומרת³: "כל המלכיות נקראו ע"ש מצרים ע"ש שהיו מצירות לישראל", כלומר, כשמוצאים באיזה מקום יהודי שיש לו קשיים ודברים בלתי רצויים, לא משנה מאיזה מלכות ומאיזה משטר הם נובעים, הרי זה מזכיר את הגלות הראשונה והכי קשה - גלות מצרים, כי "כל המלכיות נקראו ע"ש מצרים"; וא"כ כיצד אפשר לומר שעוד לפני הגאולה, כבר מראש חודש ניסן (שבו נאמר "החודש הזה לכם") החל להקרא החודש "חודש הגאולה", הרי התורה מעידה על המעמד ומצב אז ש"אין עבד אחד יכול לברוח ממצרים"⁴, כך היתה

(1) שמו"ר טו, יב.

(2) בא יב, ב.

(3) ב"ד פטז, ה.

(4) מכללתא ופרש"י יתרו יח, ט.

לפרסם שנמצאים ב"עת קץ"

[.] עצם העובדה שמשיח צדקנו עדיין לא בא, מוכיחה, שיש צורך להוסיף עוד יותר בכל עניני העבודה, כולל גם ההוספה בענין הזריזות – באופן ד"לכו מחיל אל חיל¹, עד כדי כך, ש"אין להם מנוחה"².

ובפשטות – בנוגע לענין הזריזות – לא רק זריזות בפועל, אלא גם זריזות ברגש הלב: בנוגע לזריזות בפועל – ישנם כמה הגבלות כו', ולדוגמא: "וישכם אברהם בבוקר", אבל לא לפני הבוקר, היינו, שישנם ענינים שאי-אפשר לעשותם לפני הבוקר, וכיו"ב.

אמנם, בנוגע לרגש הזריזות שבלב, לא רק זריזות בפועל, אלא שנמצא תמיד בתנועה נפשית של זריזות, שלכן, "לעולם יקדים אדם לדבר מצוה"³ ו"לעולם ירוץ אדם לדבר מצוה"⁴ – הרי, בתנועה זו שברגש הלב אין הגבלות כלל, למעלה מכל מדידה והגבלה.

מעין דוגמא לדבר – זריזות שלמעלה ממדידה והגבלה – הסיפור הידוע⁵ אודות רבינו הזקן שפעם אחת הזדרז והקדים את עבודתו בתקיעת שופר קודם התפילה (למעלה מהמדידה וההגבלה דסדר הענינים ע"ד הרגיל) כדי לפעול את נצחונה של המלכות שתחת ממשלתה ייטב מצבם הרוחני של בני"י.

ולהעיר מהקשר דתוכן הסיפור לענין הגאולה (בהתאם להמדובר אודות הזריזות בענין הגאולה) – ע"פ מארז"ל⁶ "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח".

ומכאן באים לסימן ד"מלכיות מתגרות זו בזו" בנוגע לימינו אלה – אבל, לא באותו אופן, ח"ו, כפי שהי' בדורו של רבינו הזקן, שכן, לאחרי כל הענינים הנוראים שעברו בני"י במשך הזמן שבינתיים, ובפרט בדור האחרון כו', בודאי יצאו י"ח די והותר... ומכאן ולהבא צריכים להיות כל הענינים בחסד וברחמים, מתוך מנוחה, שמחה וטוב לבב.

[.] יש להוסיף ולהדגיש ענין פרטי בנוגע למעשה בפועל: [.] לכל לראש – לפרסם שנמצאים אנו ב"אחרית הימים", "עת קץ" שאז, "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים"⁷.

ובנוגע לפועל – שכאו"א מישאל צריך להוסיף בבירור וליבון וצירוף כל עניניו, עי"ז שמוסיף עוד פעולה טובה ועוד פעולה טובה, מעשה אחד, דיבור אחד ואפילו מחשבה אחת, שעיי"ז "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה"⁸.

כלומר, לאחרי כל מעשינו ועבודתנו עד עתה, הרי, מכיון שמשיח צדקנו עדיין לא בא, יש להוסיף עוד יותר בבירור וליבון וצירוף כו', באופן של בירור אחר בירור [.] .

(קטעים משיחת ש"פ צו, שבת הגדול, י"ב ניסן ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

(5) סה"ש תורת שלום ע' 203. התוועדות תשד"מ ח"א ס"ע 307 ואילך. ועוד.
(6) מדרש לקח טוב לך יד, א. וראה ב"ר פמ"ב, ד.
(7) דניאל יב, ט-י"ד.
(8) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(1) תהלים פד, ח.
(2) ברכות בסופה. וש"נ.
(3) נזיר כג, ב. וש"נ.
(4) ברכות ו, ב – ע"פ גירסת הרי"ף והרא"ש.

ולכאורה מה הכוונה שהדבר כבר נעשה, הרי זה קרה רק בחמשה עשר בניסן?

אך הענין הוא, הבטחון והוודאות של בני"י בקיום דבריו של הקב"ה בדיוק כפי שנתבשרו ע"י משה רבינו ה' בתוקף כל-כך עד שמצדם הענין כבר נפעל לגמרי, ולכן זה נכתב בתורה בתור "ויעשו", דהיינו, שזה כבר נפעל בר"ח ניסן.

ד. והנה ענין זה אינו סיפור לשם סיפור אלא תורה והוראה בעבודתנו:

ללא הבט על המעמד ומצב שאנו נמצאים בו היום, כיון שישנה הבטחה והודעה בתורה – תורה-שבכתב¹⁰ ותורה שבעל-פה¹¹ – "הבטיחה תורה ש(בודאי) ישראל עושים תשובה ומיד הן נגאלין", זאת-אומרת, שכאשר יהודים פונים ("גיבן זיך אַ קער") להקב"ה, הקב"ה בודאי מוציאם מיד מן הקצה אל הקצה, מהחושך כפול ומכופל של הגלות הכי קשה לגאולה האמתית והשלימה שאין אחרי' גלות – במילא, צריכה להיות אצל כל יהודי [בין בנערינו, בין בזקנינו, בין בבנינו ובין בבנותינו] הוודאות בדיוק כמו שהדבר כבר נפעל בפועל.

אלא שצריכים לעבור עדיין מספר רגעים, כפי שהי' ב"ימי צאתך מארץ מצרים"¹², אשר אז בישרו זאת בר"ח ניסן ובפועל רק בט"ו בניסן יצאו "ביד רמה"¹³.

ה. נשאלת בכל-זאת השאלה: הרי צריכים לפעול זאת אצל יהודי שלא שמע בעצמו ממשה רבינו, אלא מאמין באמונה שלימה שכל מה שכתוב בתושבע"פ הוא תורת אמת [וכ"ש מה שנאמר בתושב"כ עם הביאור בתושבע"פ], ואעפ"כ דורשת ממנו תורת אמת

מיוסדת המדינה עם כל המשטר והסדר – שאפי' עבד אחד ויחיד לא יכול ה' לברוח משם, ואיך אפשר לומר שכבר מר"ח ניסן נהי' "חודש הגאולה"?

נוסף לכך, זה ה' עדיין בשעה שפרעה ושריו אמרו בצורה נחושה, שלא ישחררו את בני ישראל בשום אופן, וגם כשהגיע "בעשור לחודש"⁵ ונשאר – ארבעה ימים בלבד עד ליציאת מצרים, העמידו (פרעה ושריו) את חייהם בסכנה, למרות שראו "למכה מצרים בבכוריהם"⁶ והמצרים וילדיהם דרשו מהם לשחרר את בני ישראל מהגלות לטובת פרעה ושריו, ועם-כל-זה הוא עמד בתוקפו שלא לשחרר את בני",

– וכמדובר לעיל, לא ה' זה קושי מדומה ("איינגערעדטע שטאַרקייט"), אלא התורה אומרת שעד לרגע היציאה דבני ישראל ממצרים – בחמשה עשר בניסן "בעצם היום הזה"⁷ – היתה מצרים מדינה כזו שעבד אחד ויחיד לא יכול ה' לברוח משם –

ואם-כן, מתחזקת השאלה: איך אפשר לקרוא לזה "חודש הגאולה"?

ג. והביאור הוא:

בכזו גלות, כשמשה רבינו מודיע (בר"ח ניסן) שהגאולה תבוא ויצאו מהגלות "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁸, כולם יחד בבת אחת, מארץ מצרים – אז נקרא החודש כולו "חודש הגאולה".

וכמ"ש בפסוק⁹, מיד כשבני ישראל שמעו בשורה זו – "ויעשו", כלומר, שהדבר כבר נעשה, ורש"י מבאר ומסביר שזה ה' בראש חודש.

(5) בא יב, ג.
(6) תהלים קלז, י.
(7) בא יב, מא-נא.
(8) בא י, ט.
(9) בא יב, כח ובפרש"י.

(10) נצבים ל, א-ג.
(11) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
(12) מיכה ז, טו.
(13) בשלח יד, ח.

אם הדבר הי' נוגע הי' משיח כבר בא אתמול

אמנם עדיין צריך להבין בכל זה, הרי כבר בזמן הגמרא אמרו רז"ל כלו כל הקיצין, וכל שכן וק"ו עתה לאחרי ההכרזה דלא לתר לגאולה, וההכרזה שלא נשאר אלא צחצוח כפתורי הבגדים לקבל פני משיח צדקנו, וההכרזה שבטח כבר נסתיימה עבודה זו מאז, וא"כ איזה מקום יש לתבוע את העבודה דצמיחה מקטנות לגדלות והחלוקים בין פנים ועורף וכו', כדי להגיע ללע"ל כו', והרי לכאורה כבר נגמרה כל עבודת ההכנה אל הגאולה דלעתיד, ביאת משיח צדקנו. והתמי' גדולה ביותר על זה שאין איש שם על לב לשאול שאלה זו, וראי' לדבר היא מזה גופא שעדיין לא בא, כי אם הי' הדבר נוגע הי' משיח כבר בא אתמול וכ"ש וק"ו היום בבוקר וכ"ש וק"ו היום בצהריים וכ"ש וק"ו היום בזמן דרעוא דרעוין. ואף שהתירוץ על זה לכאורה פשוט הוא, שזה גופא הוא צד חושך הגלות, הרי הא גופא קשיא, מדוע נמשך עדיין חושך הגלות.

(ממאמר ד"ה עבדים היינו כו', ש"פ צו ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

הנה זה צמח והנה זה צדק - ב' שמותיו של משיח

ויה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא די"ג ניסן עמהם, וכיון שכן, הרי, כשיתעוררו שאלות בלימוד תורתו, או כשירצו להבין בתוספת ביאור, יוכלו לברר אצל בעל המאמר עצמו!

והעיקר - שיהי' כן בפועל ממש, ובאופן ד"מראה באצבעו ואומר זה", הנה זה צמח והנה זה צדק - ב' שמותיו של משיח צדקנו, הנה זה בא, תיכף ומיד ממש.ד
(משיחת ש"פ צו, שבת הגדול ה'תש"נ - בלתי מוגה)

הצמח צדק עסק בפרסום תוכן הענין ד"אחכה לו בכל יום שיבוא"

י"ג ניסן הוא יום ההילולא של הצמח-צדק, אשר, נוסף על כל הענינים שבו, הנה לכל לראש, בשמו גופא - צמח צדק (ע"ש ספרו) - מרומז ענין הכי גדול: צמח צדק ה"ה ב' שמותיו של משיח צדקנו.

[. .] ועוד נקודה בזה: הצ"צ עסק בכמה ממאמריו בפרסום תוכן הענין ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אם כי לא במלים אלו, אך באותו התוכן). - שיהי' לא רק "אחכה לו" - אלא ביאת משיח צדקנו בפועל.

(משיחת יום א', י"ג ניסן ה'תש"נ - אחר תפלת שחרית - בלתי מוגה)

שיהי' בשמחה של "חודש הגאולה" בדיוק כמו שכבר נגאל, וככל דרישות התורה דורשים ממנו שלא יעמיד פנים ("מאכן אן אנשטעל") כאילו הוא שמח שמחה שאינה אמיתית, אלא תורת אמת דורשת מיהודי דברים שיכול לבצעם בכל האמת.

ובמילים אחרות: בידעו שנמצאים בגלות, ובידעו בכל הוודאות שעוד לא היתה ה"אתחלתא דגאולה", ואדרבה, הגלות בתוקף יותר מכפי שהי', וכדוגמא המובאת לכך מחושך הלילה - שדוקא ברגעים האחרונים לפני שמפציע אור היום, מתחזק החושך יותר; ורואים זאת הרי גם מצד הטבע - שחושך הגלות בימים אלו האחרונים, כפול ומכופל - פי כמה בתוקף - מהחושך שהי' בימים ובשנים הקודמות, ואין כאן המקום להאריך בדבר הקשור בצער ובהלה,

מ"מ אומרים לו, שהיות והחל כבר ר"ח ניסן, עליו לדעת שזהו "חודש הגאולה". והיות שזה עתה הי' שבת הגדול, אזי, בלשון אדמו"ר הזקן¹⁴ "קבעוהו לדורות" - שהעמידו א"ז באופן של קביעות, באופן מוחלט - שבכל דור, כשמגיע שבת הגדול נהי' "נס גדול הי' שם", וזוהי הכנה (כפי שאדה"ז כתב שם¹⁵) לתחלת הגאולה דיציאת מצרים.

עאכ"כ שנשארו רק שלשה ימים לחג הפסח ועליו להתכונן לזמן חרותינו, אומרים ליהודי שהוא צריך להתנהג בחירות אמיתית, בדיוק כמו שכבר נתבצעה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ו. יחד עם זאת עליו לידע, שח"ו לקרוא למצב העכשוי "גאולה", אפי' אם נמצא במדינה המאפשרת לו ללמוד תורה ולקיים מצוות, לחיות כיהודי ולהתנהג בכל עניניו בחופשיות מלאה, ולא מחלקת בינו לבין אינו יהודי [במקום שהמצב אמנם כזה] - עליו

לדעת שגם שם נמצאים בגלות, וכל זמן שלא שבנו לארצנו הקדושה ע"י משיח צדקנו, יובנה מקדש במקומו¹⁶, זו הגלות הכי עמוקה והכי קשה שרק יכולה להיות, אלא שבגלות גופא מקל עליו הקב"ה, כדי שיוכל לנצל את כל אפשרויותיו בכיוון הנכון, ועי"ז למהר את ביאת המשיח ואת האתחלתא דגאולה, ואח"כ את המשך הגאולה, עד לשלימות הגאולה האמיתית והשלימה.

שואל היהודי: כיצד יוכל לעשות את שני הדברים - לדעת ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו¹⁷, ומאיך גיסא אומרים לו שכבר מר"ח ניסן, ועוד יותר משבת הגדול, צריך להיות אצלו "זמן חירותינו", וככל שקרבים לפסח ניתוסף אצלו ב"זמן חירותינו"¹⁸, ותובעים ממנו שירגיש באמת שזהו ענין של "גאולה"?

ז. והביאור בזה, כמדובר כמה פעמים (עכ"פ נחזור על הנקודה):

אמיתית ועיקר הענין של חירות אצל הבן-אדם תלוי בהרגשתו ובהנהגתו, ובמידה מאוד פעוטה תלוי גם בענינים חיצונים, שהם התנאים והדברים שמסביבו - מחוצה לו.

[וביתר ביאור:] יהודי יכול הי' להיות בארץ מצרים ולעבוד בעבודת פרך, אך אם יידע וירגיש - כאשר בא לביתו - שהבעה"ב היחידי עליו הוא הקב"ה, ומה שפרעה מלך מצרים יכול להכריחו לעבוד עבודת פרך, זה לא פרעה מלך מצרים מכריחו, אלא כאשר הקב"ה רוצה לנסות יהודי, הוא לוקח גרזן, מקל או שוט, אבל זה רק כגרזן ביד החוצב בו - הקב"ה בודק האם יעמוד בנסיון ויהי' חזק ביהדותו - אזי הגלות אינה אמיתית!

ולדוגמא: כאשר בן-אדם גורם לעצמו צער

16) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

17) נוסח תפילת מוספים של רגלים.

18) נוסח תפלת שמו"ע בחג הפסח.

14) שו"ע סי' תל.

15) שם סעיף ב'.

ומגביל את עצמו, רואים שאין זו הגבלה אמיתית, מאחר שהדבר תלוי בו – הוא בעצמו בחר להתאפק ולא לוותר לרצונו מאיזה סיבה שתהי, וכרגע הוא נעל את עצמו במקום זה ובעבודה זו, אך למרות זאת נשאר אדם חופשי משום שבכל רגע יכול לשנות את החלטתו ולילך לאן שרוצה ולעשות מה שרוצה, ואזי תהי לו באמת ההרגשה שזו לא עבודת אלא חירות.

וכך גם בענינו: הרי ישנה הבטחה ד"היום אם בקולו תשמעו¹⁹, והגמ' אומרת בסנהדרין²⁰ שזה תלוי ביהודי, כאשר יחליט להתחיל להתנהג באופן ד"בקולו תשמעו", ובלשון הרמב"ם¹¹ "ישראל עושים תשובה ומיד הן נגאלין!" ולכן אין זו גלות אמיתית אלא "תחפושת" של גלות ("א פארשטעלטער גלות"), שנועדה לנסות את בני" ולראות שהם אינם נבהלים, ומחזיקים את עצמם בהקב"ה וביהדות, ואצלם נמצא המפתח כדי לבטל את כל הגלות (כבדוגמא הנ"ל).

ואפי' אם מאיזו סיבה שתהי זה לא נפעל, אזי – כאמור לעיל – כאשר יהודי נמצא בגלות, הוא יודע שהנשמה מעולם לא הלכה לגלות והגלות אינה בעה"ב עלי, כלשון הידוע של הרבי נ"ע²¹, כלומר, שבעניני יהדות אין ביכולת הגלות לשנות כלום, מאחר ואלו דברים השייכים לנשמה (אלא שהיא פועלת זאת ע"י הגוף).

וכאשר עושים מהנשמה עיקר ומהגוף

(19) תהילים צה, ז.

(20) צה, א.

(21) לקו"ד ח"ד תרצב, א.

טפל²², מבין היהודי שהוא אכן נמצא בחירות, כיון שאצלו הראש הוא העיקר ולא הרגליים, ובראש הרי שולטת הנשמה וכן בלב שולטת הנשמה, במילא הם נמצאים בחירות משום שהנשמה מעולם לא הלכה לגלות.

ח. [.] ובה ישנה הוראה לכל יהודי:

אפי' כשנמצאים בגלות, ואפי' בחושך כפול ומכופל של הגלות, כאשר יהודי מחליט להתחיל להתכונן ל"זמן חירותינו", לחג הפסח כשר ושמח – אזי הקב"ה מסייע לו, והנסיגות והקשיים פוחתים והולכים, והקב"ה עוזר לו שלא רק יתכונן עבור עצמו, עבור בני ביתו או עבור משפחתו וכו', אלא שגם יעזור ליהודי שני להתכונן לחג הפסח כשר ושמח ע"י מעות חטים וכיו"ב, וכן בהפצת יהדות ע"י שמודיע ה' דיני הפסח בכל מקום שידו מגעת לאלו שעדיין לא יודעים, ושיתכוננו גם הם באופן כשר, שאזי הפסח הוא "כשר ו(גם) שמח".

ואז הוא יוצא לגמרי לחירות ברוחניות עוד בימי הגלות האחרונים, ולאחמ"כ מצטרפת חירותו הפרטית של האיש פרטי עם יהודי שני ויהודי עשירי, עד לאלפים ורבבות של עשרות אלפי יהודים יחד, ומביאים את ה"ישראל נגאלין מיד" – החירות של כל העם היהודי מכל הענינים המבלבלים, כך שיוכלו לסיים בשלום את הרגעים האחרונים בגלות, ולצאת לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה, לפי ההבטחה ש"בניסן עתידין להגאל"²³.

(22) ראה תניא פל"ב.

(23) ר"ה יא, רע"א. שמו"ד פט"ו, יא.

ה. נשאלת בכל-זאת השאלה: הרי צריכים לפעול זאת אצל יהודי שלא שמע בעצמו ממשה רבינו, אלא מאמין באמונה שלימה שכל מה שכתוב בתושבע"פ הוא תורת אמת [וכ"ש מה שנאמר בתושב"כ עם הביאור בתושבע"פ], ואעפ"כ דורשת ממנו תורת אמת שיהי' בשמחה של "חודש הגאולה" בדיוק כמו שכבר נגאל, וככל דרישות התורה דורשים ממנו שלא יעמיד פנים ("מאכן אן אַנשטעל") כאילו הוא שמח שמחה שאינה אמיתית, אלא תורת אמת דורשת מיהודי דברים שיכול לבצעם בכל האמת.

ובמילים אחרות: ביודעו שנמצאים בגלות, וביודעו בכל הוודאות שעוד לא היתה ה"אתחלתא דגאולה", ואדרבה, הגלות בתוקף יותר מכפי שהי', וכדוגמא המובאת לכך מחושך הלילה – שדוקא ברגעים האחרונים לפני שמפציע אור היום, מתחזק החושך יותר; ורואים זאת הרי גם מצד הטבע – שחושך הגלות בימים אלו האחרונים, כפול ומכופל – פי כמה בתוקף – מהחושך שהי' בימים ובשנים הקודמות, ואין כאן המקום להאריך בדבר הקשור בצער ובהלה,

מ"מ אומרים לו, שהיות והחל כבר ר"ח ניסן, עליו לדעת שזהו "חודש הגאולה". והיות שזה עתה הי' שבת הגדול, אזי, בלשון אדמו"ר הזקן¹⁴ "קבעוהו לדורות" – שהעמידו א"ז באופן של קביעות, באופן מוחלט – שבכל דור, כשמגיע שבת הגדול נהי' "נס גדול הי' שם", זוהי הכנה (כפי שאדה"ז כותב שם¹⁵) לתחלת הגאולה דיציאת מצרים.

עאכ"כ שנשארו רק שלשה ימים לחג הפסח ועליו להתכונן לזמן חרותנו, אומרים ליהודי שהוא צריך להתנהג בחירות אמיתית, בדיוק כמו שכבר נתבצעה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת אור ל"ג ניסן ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(14) שו"ע סי' תל.

(15) שם סעיף ב'.

המשך מעמוד 14 - תרגום חפשי של חלק מהצילום ללשון הקודש:

חז"ל הקדושים אומרים שביום הולדתו של אדם "מזלו גובר", ביום ההולדת יש לכל איש ואשה אפשרות והזדמנות לזכות ולהשיג מה שאין ביכולתם להשיג בשאר ימות השנה.

בלידתו של האדם מתחדשת מציאותו, ולכן יום ההולדת הוא יום הכי חשוב ויום מאושר, וחבל מאוד להזניח הזדמנות כזו. יום ההולדת צריך להיות מנוצל באופן המתאים.

יום הולדתו של יהודי הוא מאורע מאוד חשוב. יום הולדת מזכיר את הרגע שבו הופיע היהודי לעולם, זה היום שבו ירדה ובאה הנשמה מהמקום הכי עליון עם משימה מיוחדת למלאות את שליחותו של השי"ת לעשות בעוה"ז דירה, כביכול, עבור הקב"ה ועי"ז להגיע לתכלית הבריאה ע"י מילוי הרצון והשאיפה כביכול של השי"ת להיות לו ית' דירה בעוה"ז.

מטעם זה הי' נהוג בחוגים שונים של בני ישראל לציין את יום ההולדת.

ביום זה נוהגים לתת שבח והודי' לבורא אשר זיכה את היהודי בשליחות זו – לעשות דירה לה' ית' בעולם הזה.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

מעידה על המעמד ומצב אז ש"אין עבד אחד יכול לברוח ממצרים"⁴, כך היתה מיוסדת המדינה עם כל המשטר והסדר – שאפי' עבד אחד ויחיד לא יכול הי' לברוח משם, ואיך אפשר לומר שכבר מר"ח ניסן נהי' "חודש הגאולה"?

נוסף לכך, זה הי' עדיין בשעה שפרעה ושריו אמרו בצורה נחושה, שלא ישחררו את בני ישראל בשום אופן, וגם כשהגיע "בעשור לחודש"⁵ ונשאר – ארבעה ימים בלבד עד ליציאת מצרים, העמידו (פרעה ושריו) את חייהם בסכנה, למרות שראו "למכה מצרים בבכוריהם"⁶ והמצרים וילדיהם דרשו מהם לשחרר את בני ישראל מהגלות לטובת פרעה ושריו, ועם-כל-זה הוא עמד בתוקפו שלא לשחרר את בני",

– וכמדובר לעיל, לא הי' זה קושי מדומה ("אינינגרעדטע שטאַרקייט"), אלא התורה אומרת שעד לרגע היציאה דבני ישראל ממצרים – בחמשה עשר בניסן "בעצם היום הזה"⁷ – היתה מצרים מדינה כזו שעבד אחד ויחיד לא יכול הי' לברוח משם – ואם-כן, מתחזקת השאלה: איך אפשר לקרוא לזה "חודש הגאולה"?

ג. והביאור הוא:

בכזו גלות, כשמשה רבינו מודיע (בר"ח ניסן) שהגאולה תבוא ויצאו מהגלות "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁸, כולם יחד בבת אחת, מארץ מצרים – אז נקרא החודש כולו "חודש הגאולה".

וכמ"ש בפסוק⁹, מיד כשבני ישראל שמעו בשורה זו – "ויעשו", כלומר, שהדבר כבר נעשה, ורש"י מבאר ומסביר שזה הי' בראש חודש.

ולכאורה מה הכוונה שהדבר כבר נעשה, הרי זה קרה רק בחמשה עשר בניסן?

אך הענין הוא, הבטחון והוודאות של בני" בקיום דבריו של הקב"ה בדיוק כפי שנתבשרו ע"י משה רבינו הי' בתוקף כל-כך עד שמצדם הענין כבר נפעל לגמרי, ולכן זה נכתב בתורה בתור "ויעשו", דהיינו, שזה כבר נפעל בר"ח ניסן.

ד. והנה ענין זה אינו סיפור לשם סיפור אלא תורה והוראה בעבודתנו:

ללא הבט על המעמד ומצב שאנו נמצאים בו היום, כיון שישנה הבטחה והודעה בתורה – תורה-שבכתב¹⁰ ותורה שבעל-פה¹¹ – "הבטיחה תורה ש(בודאי) ישראל עושים תשובה ומיד הן נגאלין", זאת-אומרת, שכאשר יהודים פונים ("גיבן זיך אַ קער") להקב"ה, הקב"ה בודאי מוציאם מיד מן הקצה אל הקצה, מהחושך כפול ומכופל של הגלות הכי קשה לגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות – במילא, צריכה להיות אצל כל יהודי [בין בנערינו, בין בזקנינו, בין בבנינו ובין בבנותינו] הוודאות בדיוק כמו שהדבר כבר נפעל בפועל.

אלא שצריכים לעבור עדיין מספר רגעים, כפי שהי' ב"מי צאתך מארץ מצרים"¹², אשר אז בישרו זאת בר"ח ניסן ובפועל רק בט"ו בניסן יצאו "ביד רמה"¹³.

(4) מכילתא ופרש"י יתרו יח, ט.

(5) בא יב, ג.

(6) תהלים קלו, י.

(7) בא יב, מא-נא.

(8) בא י, ט.

(9) בא יב, כח ובפרש"י.

(10) נצבים ל, א-ג.

(11) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(12) מיכה ז, טו.

(13) בשלח יד, ח.

היום ממש כל העולם מוכן לגאולה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. בעמדנו בשבת הגדול [.] צריך יהודי לדעת, שכל ענינים אלו מדגישים ונותנים כח שהעולם מצד עצמו מוכן ומוכשר לגאולה העתידה!

שבאמת כבר הי' לעולמים מעין זה בזמן יעקב אבינו:

כאשר יעקב נפגש עם עשו – אמר עשו ליעקב "נסעה ונלכה"¹, זאת-אומרת שעשו הבכור ("בכורי מצרים") הודיע שמצדו הוא מוכן לקיום היעוד² ד"ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

אבל בפועל יעקב אמר לו "הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי גו"³, ולכן "אני אתנהלה לאטי גו' עד אשר אבוא אל אדוני שעירה"⁴. כלומר, שגם יעקב מצד עצמו מוכן לגאולה, אך⁵ עליו עוד להתחשב עם בירור הניצוצות בחלקו בעולם – "הילדים רכים וגו".

ב. כיון שהתורה מספרת את זה, מובן שצריכה להיות מכך הוראה בעבודת האדם.

ובהקדים: מובן בפשטות שהתורה אינה מספרת את כל המאורעות שאירעו ליעקב אבינו⁶ – יעקב הרי חי קמ"ז שנה⁷, ובודאי עבד את הקב"ה כל ימיו, שהרי "האבות הן הן המרכבה"⁸, כמבואר בתניא⁹ ש"כל ימיהם לעולם לא הפסיקו אפי' שעה אחת מלקשר דעתם ונשמתם לרבוץ העולמים כו"; אך כאשר יצרפו את כל הסיפורים שישנם בתורה אודות יעקב אבינו (הן בתושב"כ והן בתושבע"פ) – הם יתפסו משך זמן קצר בלבד, שלא בערך לגמרי לקמ"ז שנה שיעקב חי!

מוכרחים לומר שהתורה מספרת רק על ענינים שמהווים הוראה לכל בני" עד סוף כל הדורות ("מעשה אבות סימן לבנים"¹⁰), וע"ד מ"ש על עניני נבואה¹¹ – ש"נבואה שהוצרכה לדורות (ללמוד תשובה או הוראה) נכתבה, נבואה שלא הוצרכה לדורות לא נכתבה".

ועפ"ז מתעוררת השאלה: מהי התועלת בסיפור הדברים שעשו אמר "נסעה ונלכה" ויעקב אמר "אני אתנהלה לאטי" – כאשר הדבר בין כך לא יצא לפועל!?

(1) וישלח לג, יב.

(2) עובד' א, כא. וראה פרש"י עה"פ וישלח שם.

(3) וישלח שם, יג.

(4) שם, יד.

(5) ראה גם לקו"ש חכ"ה ע' 364 (וסה"ש תשמ"ז

ח"א ע' 128).

(6) ראה גם שיחת ש"פ וישלח – סה"ש תשמ"ו ח"א

ע' 827 ואילך.

(7) ר"פ ויחי.

(8) ב"ר פמ"ז, ו. פפ"ב, ו.

(9) רפ"ד. וראה שם פכ"ג ופל"ט.

(10) ראה לקו"ש ח"ה ע' 79 הערה 20. חט"ו ע' 76

(ועוד). וש"נ.

(11) מגילה יד, א (ובפרש"י).

הסיבה היחידה מדוע תקועים עדיין בגלות...

ג. והביאור בזה, ישנה כאן הוראה בנוגע לפועל:

יהודי צריך לדעת, שישנו חלק בעולם (עשו) שמצד עצמו הוא כבר מוכן לגאולה העתידה, ועד כדי כך, שהחלק בעולם (עשו) בא לבד ומכריז ומודיע ליהודי: "נסעה ונלכה" – בוא נלך כבר לגאולה!!

אלא שכעת נוסף עילוי לגבי זמנו של יעקב: בימינו אלו, לאחר כל הענינים של מעשינו ועבודתינו שפעלו במשך קרוב לאלפיים שנות גלות – בודאי אין עוד מקום למניעה (כבזמן יעקב) שעוד לא גמרו את בירור הניצוצות, "הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי", כיון שבודאי סיימו כבר את כל הבירורים¹².

ובמכ"ש מכך שכבר בזמן הש"ס אמרו¹³ "כלו כל הקיצין", ובהדגשה – "קיצין" לשון רבים, זאת-אומרת, לא רק קץ אחד, כמ"ש בדניאל¹⁴ "קץ הימין" (או "קץ הימים"¹⁵), רק "קיצין" לשון רבים, ובה גופא – "כל הקיצין"!

וכיון ש"כלו כל הקיצין", מובן שבודאי ביררו כבר את כל ניצוצי הקדושה – כידוע הביאור של אדמו"ר האמצעי בשערי אורה¹⁶ אודות ב' אופני הגאולה ד"בעתה"¹⁷ ו"אחישנה"¹⁸ – שבכל אחד מהם ישנה מעלה: המעלה ד"בעתה" שהיא תהי' לאחרי שלימות כל הבירורים ולא ישארו שום ניצוצות שלא נתבררו¹⁸, כיון שאפי' ניצוצות אחדים הם גם ניצוצי קדושה ויש להתחשב בהם [כמודגש גם בפרשת מצורע¹⁹ – "וצוה הכהן ופנו את הבית גו' ולא יטמא כל אשר בבית", שהכוונה בזה ש"חסה התורה כו' על כלי חרס"²⁰, היא משום שהם כלים של יהודי ויש בהם ניצוץ קדושה²¹]; ועד"ז ישנה מעלה ב"אחישנה" – כפי שמבאר שם.

אך כאשר המצב הוא ש"כלו כל הקיצין", בודאי שאין אז שום חשד שנשארו ניצוצות אחדים (כפי שהי' בזמן יעקב), אלא בודאי כבר נמצאים לאחרי כל הבירורים – ובמילא העולם כולו מוכן לגאולה!!

והסיבה היחידה מדוע תקועים עדיין בגלות היא... – מצד עקשנות!... יהודים מתעקשים, עקשנות של היפך הקדושה, ומאיזו סיבה שונה ומשונה לא רוצים לצעוק "עד מתי"...

עקשנות זו אינה מובנת כלל גם בשכל – כי אפי' אחד כזה שמשכנע את עצמו שטוב לו בגלות, הרי גם הוא מאמין שתמיד יכול להיות לו יותר טוב – במילא, בגלל זה לבד יש לך

12) ראה "יחי המלך" תמא ע' 8-9 (תרגום חפשי משיחת ש"פ וישלח ה'תשמ"א (בלתי מוגה)): "עכשיו, ברגעים האחרונים בגלות, שהנה זה משיח צדקנו בא – אזי הילדים שפעם היו "רכים", עתה אינם "רכים", והם מחכים למשיח בתשוקה גדולה". וראה גם ב"יחי המלך" תז ע' 25 ואילך.

13) סנהדרין צז, ב.

14) בסופו.

15) "זח"א נד, סע"א. סב, סע"ב. אוה"ת ר"פ מקץ. ויש"נ. ס' הליקוטים-דא"ח צ"צ ערך קץ הימין. ויש"נ.

16) ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואילך.

17) ישעי" ס, כב. וראה סנהדרין צח, א.

18) ראה ל"ת, ס' הליקוטים (להאריז"ל) ושער המצות עה"פ שופטים יט, ח. סה"מ תקס"ה (כרך ב) ס"ע תשצט ואילך.

19) יד, לו.

20) פרש"י (מתוך"כ) עה"פ. וראה נגעים פי"ב מ"ה.

21) ראה כש"ט (הוצאת קה"ת) סרי"ח. צוואת הריב"ש סק"ט. או"ת להה"מ קא, ד. ועוד.

לצעוק "עד מתי" ושאתה רוצה את הגאולה, שאז יהי' לך יותר טוב! אעפ"כ – מתעקשים ולא רוצים לצעוק...

ד. ובנוגע לפועל – ישנה ההוראה מהסיפור בתורה אודות עשו ויעקב, שהעולם עצמו מודיע ומכריז שהוא מוכן ללכת לגאולה האמיתית והשלימה.

והוראה זו עומדת בהדגשה ובגלוי בשבת הגדול, "בעשור לחודש הזה" (עם כל שאר מעלות הנ"ל שביום זה).

ובפשטות: **שהיום ממש** כל העולם מוכן לגאולה האמיתית והשלימה, ורק צריכים שהיהודי יגלה ויביא ("אראפברענגען") זאת בפועל!

ומה שישנה השאלה: הרי נותרו ד' ימים עד לזמן חירותנו (שבהם יש לעסוק בהכנות לקרבן פסח), שאלו הם ד' ימי הכנה וביקור [בנוגע לפסח מצרים²², ומעין זה גם ישנו בפסח דורות – אע"פ שלקוחת השה בפסח דורות אינה צ"ל ד' ימים לפני שחיטתו²²] – הרי זו עבודה בפני עצמה; אבל בכל יום ויום בפני עצמו הרי "אחכה לו בכל יום שיבוא".

ועאכ"כ ביום סגולה כשבת הגדול – יכולה וצריכה כבר לבוא הגאולה בפועל ממש! (תרגום חפשי משיחת ש"פ מצורע, שבת הגדול, י"ד ניסן ה'תשמ"ו – 1 בלתי מוגה)

(22) פסחים צו, א. מכילתא בא יב, ו. ועוד.

תוקף האמונה והבטחון בבשורת הגאולה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. נמצאים אנו בחודש ניסן, הנקרא "חודש הגאולה".

מתי החל חודש ניסן להיות "חודש הגאולה"? הנה כתוב במדרש¹ "כשבחר ביעקב ובניו קבע בו ר"ח של גאולה": הקב"ה ברא את העולם באופן כזה ש"קבע בו" – הוא ייסד בו סדרים שונים, וביניהם גם את ענין החדשים; "וכשבחר ביעקב ובניו" מכל האומות, "קבע בו ר"ח של גאולה" שנאמר "החודש הזה לכם"² – חודש ניסן; ואם-כן, ענין זה – "כשבחר ביעקב ובניו קבע בו ר"ח של גאולה", ו"החודש הזה לכם" – הרי נאמר עוד לפני מתן-תורה, כאשר בני ישראל עדיין היו במצרים.

ב. נשאלת השאלה: גלות מצרים היתה הקשה ביותר מכל הגלויות, עד-כדי-כך שהתורה אומרת³: "כל המלכויות נקראו ע"ש מצרים ע"ש שהיו מצירות לישראל", כלומר, כשמוצאים באיזה מקום יהודי שיש לו קשיים ודברים בלתי רצויים, לא משנה מאיזה מלכות ומאיזה משטר הם נובעים, הרי זה מזכיר את הגלות הראשונה והכי קשה – גלות מצרים, כי "כל המלכויות נקראו ע"ש מצרים"; וא"כ כיצד אפשר לומר שעוד לפני הגאולה, כבר מראש חודש ניסן (שבו נאמר "החודש הזה לכם") החל להקרא החודש "חודש הגאולה", הרי התורה

(3) ב"ר פטז, ה.

(1) שמ"ר טו, יב.

(2) בא יב, ב.